

# Хто бачив край...

Олександр Пушкін

Хто бачив край, де розкішшю природи  
Оживлені діброви і луки,  
Де весело шумлять і грають води  
І п'єстять тихомірні береги,  
Де на узгір'я, посланці негоди,  
Не падають похмурливі сніги?  
Скажіть мені, кому цей край знайомий,  
Де я любив, вигнанець невідомий?

Чудова земле, любленко Ельвіни,  
До тебе линуть почуття мої!  
Я пам'ятаю скелі й верховини,  
Я пам'ятаю світлі ручаї,  
І тінь, і шум — і красні ті долини,  
Де тихо, серед мирної сім'ї,  
Живуть татари в дружбі обопільній,  
В розмовах жваві, у роботі пильні.

Все там живе, усе очам відрада:  
Сади татар, і села, і міста,  
Відбилася у водах скель громада,  
Гойдає судна синява густа,  
Здаля чутно дзвінки й ревіння стада,  
Янтар міцний на лозах вироста...  
І видиться могила Мітрідата,  
Де заходу упала тінь крилата.  
І там, де мирт сумний край урни квітне,  
Чи крізь ліси побачить знов мені  
Склепіння скель і моря блиск блакитний,  
І небеса, як радощі, ясні?  
Чи шум життя затихне, непомітний?  
Чи знов моїй воскреснути весні?  
Чи повернусь я під солодкі тіні,  
Щоб відпочить душею в самотині?